

stilling. Der nævnes nemlig affurat det samme Motiv som fra den første Krig, at ikke Alle, som fortjente at forfremmes, ret vel vilde kunne udnævnes til Officerer, men, forskattede der i Motiverne til Lov 26de August 1864, — Rigsraads-tidende for overordentlig Samling 1864, Side 193 —: „Det maa imidlertid forekomme Krigsministeriet retfærdigt og stemmende med Tjenestens sande Interesse, at der kan aabnes udmærket dygtige Underofficerer, der af ovennævnte Grunde ikke egne sig til, at udnævnes til Officerer, en Afgang til at delagtiggøres i nogenlunde lignende Fordele, som blive deres til Officerer i Linien forfremmede Kammerater tildele, og denne retfærdige Forbring vil ske Fyldest, naar Krigsministeriet blev bemyndiget til at udnævne“ et vist Antal Underofficerer til Overkommanderfergenter. Det var Krigsminister Hansen, som gennemførte denne Foranstaltning, og det er vist ikke det eneste Punkt, hvor han viste sig som Ven af den faste Underofficersklasse. Altsaa, Stabsfergenternes, som de nu kaldes efter den nye Hærlow, denne Befalingsmandsklassens Indførelse er ikke alene en tjenstlig Foranstaltning, men fastslaaet ved Lov 26de August 1864, og denne Lov er ingensinde ophævet; den er vel paa en Maade indgaaet i Hærløven af 1867, men Forudsætningerne for Stabsfergenternes Stilling i det Hele taget ere fremdeles de samme, hvorpaa Rigsraadet vedtog Loven af 1864. Imidlertid viste sig efter Krigen i 1864 affurat det Samme som ved Krigen i 1848. Alt som Mærene gif og Erindringerne fra Krigen faalmede, saaledes visnede ogsaa denne Institution, og de, som vare dens principielle Modstandere, fik efterhaanden mere og mere Magt derover, saaledes at medens man i Aaret efter 1864 endnu gif saavidt, at — som jeg tror — en krigsministeriel Skrivelse aabnede Stabsfergenternes Afgang til at ansættes som Bataillons- og Regiments-Adjutanter, blev dette senere taget tilbage, og i 1868 udgif en Generalkommandobefaling, som synes ligefrem at have tilbagefaldt den krigsministerielle Skrivelse, der fremgik som Resultat af Lov 26de August 1864, og som Følge deraf ere Stabsfergenterne i Mærens Løb lidt efter lidt trykkede ud af deres oprindelige Stilling; men endnu den Dag i Dag have Stabsfergenterne en fra den almindelige Underofficersklasse væsentlig forskjellig Stilling. Det har nemlig ikke alene Betydning for disse enkelte Mænd — havde det det, var det kun en Aret, der blev begaaet mod en mindre Klasse af Medborgere — men Stabsfergentinstitutionen har i det Hele taget for hele Underofficersklassen en ganske særegen Betydning. Det er jo indlysende, at den gives ikke den Mand, der ikke har og ikke har Ret til at have Ergjerrighed, og er der nogetsteds, hvor Ergjerrighed skulde høre hjemme, skulde det være blandt Krigsmænd, og den Udsigt, som Underofficeren har til engang, om end sent, at kunne naae til en saadan Stilling, som tilfreds-

stiller ikke alene hans økonomiske Forbring, men ogsaa hans naturlige Ergjerrighed, gjør, at hele Underofficersklassen derved bliver ligesom hævet, faar større Tillid til sig selv og sin Stilling, og derom kunne vi dog vist Alle være enige, at det er sandt, hvad der er sagt, at Underofficersklassen er som Hærens Sælet; det er de Knokler, hvorpaa det Hele hviler, det er dem, som maa tage en væsentlig Del af det daglige Livs Slid og Møje. Kan der derfor ydes dem en saadan Oppreisning som den, der ligger i Udsigten til engang at kunne indtage en Stilling, der er lidt udenfor Underofficerernes daglige Slid og besværlige Liv, har det en ganske overordentlig stor Betydning for hele Klassen som saadan. Det var denne Opfattelse tildels, der gjorde, at hele Thinget og samtlige Sider af Hæruvalget ifjor vare enige om, at, naar man skulde gaa til en Udvidelse af Stabsfergenternes Antal, maatte ogsaa Forudsætningen derfor være, at Stabsfergenterne fremdeles fik Lov til at indtage den Stilling, de hidtil havde indtaget. Jeg siger dette saameget mere, som jeg selv paa et tidligere Standpunkt har deltaget i et andet Forslag om at gjenindsføre Kommanderfergentstillingen ogsaa for Stabsfergenter; men jeg forlod dette Standpunkt netop i Erkjendelsen af den særdeles Vægt, der i hele Underofficersstanden lagdes paa Bibeholdelsen af Stabsfergentklassen. Da Loven af 25de Juli forelaa her til Behandling, udtalte jeg som Forslagsstillernes Ordfører og efter Opfordring fra forskjellige Sider her i Thinget, at det var Forslagsstillernes, og, som jeg forudfattede, hele Thingets Opfattelse her, at Forudsætningen for Udvidelsen af Stabsfergenternes Klasse var den, at deres Stilling ikke forandrede, men opretholdtes uforandret. Vi søiede dertil en særegen Grund, og det ligger i Loven af 25de Juli, nemlig, at vi aabnede Afgang for Stabsfergenterne til at kunne søge deres Uffked ved 50-Mars Alderen og ikke som andre Underofficerer ved 52-Mars Alderen. Man ønskede derved at opnaa, at Stabsfergenterne i en tidligere Alder kunde gaa over til Forstærkningen som Lieutenanter og som Kapitainer, og en dertil sigtende Bestemmelse optoges i Loven om, at de skulde have Afgang til at udnævnes til Kompagnichefer af Forstærkningen. Man vil let se, at en Bestræbelse af denne Art ingen Mening faar i det Dieblit en Stabsfergent kun skal udsøre Kommanderfergents Forretninger under sin Tjeneste i Linien, hvilken jo bestaar i at sidde paa et Kontor og skrive. Der er ingen Mening i at aabne denne Klasse Afgang til Lieutenants- og Kapitainposter i Forstærkningen, naar de i Linien kun have gjort Underofficerstjeneste; men der kommer Mening i Bestemmelsen, naar man forudsætter, at Stabsfergenterne ere Underofficerer, der udelukkende have udført Officerstjeneste. Det er min Opfattelse, at Forstærkningen vilde være særdeles vel tjent med at faae Tilgang af saa